

РЕШЕНИЕ

№ 708

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7946** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 220 от Закона за митниците. Делото е образувано по жалба от името на „М. Г. БИО“ ЕАД, против издаденото от директора на Териториална дирекция „Митница В.“, при Агенция „Митници“ РЕШЕНИЕ № 20/05.08.2022 г. Оспорваното решение е постановено в изпълнение Решение № 4791/19.07.2021 г. на Административен съд София – град, по адм. дело № 5979/2020 г., с което е отменено Решение № 6/12.06.2020 г. на директора на ТД “С. Морска“ (понастоящем – „Митница В.“) в частта, относно отказано изплащане на законни лихви върху сумата от 18812, 67 лева, представляваща недължимо платено мито по отменени от Административен съд – Варна административни актове и административната преписка е върната за ново произнасяне. В съдебното производство жалбоподателят е представляван задочно от упълномощен адвокат, които не се явява в съдебните заседания, но с писмена молба от 14.11.2022 г. е заявил, че: поддържа жалбата; желае към настоящото дело да бъде приобщено цитираното по – горе адм. дело № 5979/2020 г. на АССГ. Други доказателства не са ангажирани и не е направено искане за възстановяване разноски за водене на делото.

Ответникът, посредством юрисконсулт, в първото съдебно заседание оспорва жалбата, а в писмено становище от 16.01.2023 г. е изложил доводи за нейната неоснователност, като е заявил претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приложи към настоящото дело адм. дело № 5979/2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в настоящия състав, като съобрази всички писмени доказателства, приема за безспорно установени по делото следните факти.

В периода 30.01.2018 г. - 14.03.2018 г. „Милки груп био“ ЕАД представило пред Митнически пункт В. – запад и Митнически пункт Пристанище В. общо 13 (тринадесет) броя митнически декларации, описани на стр. 1 от процесното, оспорвано Решение № 20/05.08.2022 г. (л. 14 от делото), за поставяне под режим „допускане до свободно обръщение“ на стока – палмова мазнина. По тринадесетте декларации началникът на Митница – В. се произнесъл с тринадесет отделни решения (таблица на стр. 2 от процесното решение, л. 14 от делото), които били оспорени пред Административен съд – Варна и съответно отменени със съдебни решения, описани в същата таблица. След влизане в сила на съдебните решения, с Решение № 6/12.06.2020 г. директорът на ТД „С. морска“ (сега – Митница В.), по искане от „Милки груп био“ ЕАД, от 25.02.2020 г. е постановил възстановяване на внесеното по тринадесетте митнически декларации мито, в общ размер на 18 812, 67 лева и лихви – 12, 01 лева. Това решение е оспорено от дружеството в частта, относно отказа да бъдат възстановени и законните лихви върху 18 812, 67 лева и е отменено в същата част с Решение № 4791/19.07.2021 г. на АССГ, по адм. дело № 5979/2020 г. (приложено към настоящото). За да отмени Решение № 6/12.06.2020 г. в частта за лихвите Съдът е приел, че в тази част административният орган не е изложил мотиви. Съдът не се е произнесъл по същество, относно основателността на претенцията за заплащане на лихви върху сумата от 18 812, 67 лева. Процесното, оспорвано Решение № 20/05.08.2022 г. е постановено в изпълнение дадените от АССГ, с Решение № 4791/19.07.2021 г., по адм. дело № 5979/2020 г. задължителни указания и съдържа подробни мотиви, обосноваващи отказ да бъде уважена претенцията на „Милки груп био“ ЕАД, а именно – заплащане на законни лихви върху сумата от 18 812, 67 лева, считано „от датата на ефективното ѝ превеждане в Бюджета, до окончателното изплащане“ на същата сума. За да откаже да удовлетвори претенцията ответникът се позовава на чл. 116, § 6, предложение 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета, за създаване на Митнически кодекс на Съюза.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като съобрази становищата на страните, доказателствата, както и релевантните за случая правни норми, излага следните мотиви по същество.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, но е неоснователна.

С жалбата се оспорва приложимостта на нормите от Регламента, понеже случаят касае възстановяване на мито, като резултат от отмяна на незаконосъобразен акт на митническата администрация. Счита се, че липсата на уредба в Закона за митниците предполага, на основание чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове да бъде приложен редът по чл.чл. 128-130 ДОПК и конкретно – чл. 129, ал. 6, вр. чл. 162, ал. 2, т. 1 с.к. Позовава се на решението на ВАС, по адм. дело № 9093/2020 г., което е в същия смисъл.

Като констатира за пореден път противоречива практика на касационната съдебна инстанция, настоящият съдебен състав се ангажира да сподели мотивите, изложени в Решение № 8700/19.07.2021 г. на ВАС, по адм. дело № 8376/2020 г., с което е оставено в сила Решение № 1681/09.03.2020 г. на АССГ, по адм. дело № 8965/2019 г., като излага на свой ред следните, самостоятелни мотиви.

Спорът по настоящото дело е изцяло правен и се свежда до отговори на въпросите:

при възстановяването на ефективно внесени в Държавния бюджет мита, след отмяна по съдебен ред на решение на митнически орган за досъбиране на такива, приложими ли са нормите на § 6, чл. 16 от Регламента ЕС № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета, за създаване на Митническият кодекс на Съюза, т.е. – дължи ли се възстановяване на надвзетите суми, заедно със законна лихва, и ако се дължи - за какъв период?

За процесния случай, според настоящия съдебен състав категорично е приложима хипотезата на чл. 116, § 1, б. „а“ от Регламента („съгласно условията, предвидени в настоящия раздел, размерът на вносите или износните мита, се възстановява или опрощава на което и да е от следните основания: а) надвзети суми на вносите или износните мита“), понеже нормата не поставя условие за това, с какъв акт е установено надвнасянето на суми и може да бъде прието, че митата, определение с тринадесетте отменени митнически решения за именно „надвзети суми на вносни мита“. Съответно, нормата на чл. 116, § 1, изр. второ („Когато размерът на вносите или износните мита е заплатен и съответната митническа декларация се анулира, съгласно член 174, този размер се възстановява“) не е приложима за случая, тъй като логическото тълкуване сочи, че се касае за отделна хипотеза и прилагането ѝ не е във връзка с хипотезите по б.б. „а“, „б“, „в“ и „г“. С изразеното с последното изречение становище настоящият състав на Съда се разграничава от становището за „непълнота на Закона“, подкрепено с чл. 44, § 4 от Регламента, обосноваващо приложението на разпоредби от Глава шестнадесета, Раздел I „Прихващане и възстановяване“ ДОПК. От друга страна с § 6 на чл. 116 от Регламента е установено правилото, че „възстановяването не е основание за изплащане на лихви от съответните митнически органи“, но е предвидено и изключение – „въпреки това лихва се изплаща, когато решение за възстановяване не е изпълнено в срок от три месеца от датата, на която това решение е било взето, освен ако неизпълнението в определения срок е било извън контрола на митническите органи. В този случай лихвата се плаща от датата на изтичане на тримесечния период до датата на възстановяване. Лихвеният процент се определя, съгласно член 112“. Прилагането по аналогия за случая, с препращане към чл. 129, ал. 6 ДОПК е неоправдано либерално, недопустимо и неправилно, при наличието на специални норми от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета, за създаване на Митнически кодекс на Съюза, които норми имат директен ефект и безусловна, непосредствена приложимост. Разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК, към която препращат поддръжниците на противното становище регламентира следното: „Недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 – 4“. Тази разпоредба е неприложима за процесния случай, защото: А/ предметът на ДОПК (чл. 1) е да уреди „производства по установяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители“; Б/ органи по приходите и публични изпълнители са тези категории служители на НАП, упоменати в чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от Закона за НАП. Сред тях не са митническите органи, по смисъла на § 1, т. 9 ДР на Закона за митниците, следователно внесените митнически сборове, по силата на тринадесетте решения на началника на

Митница – В. не са внесени въз основа на „акт на орган по приходите“, както изисква разпоредбата на чл. 129, ал. 6, изр. първо ДОПК; В/ разпоредбата на чл. 128, ал. 1, изр. първо ДОПК определя като подлежащи на прихващане/възстановяване суми, представляващи „недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите“, но митническите сборове не са сред тях; Г/ второто изречение на ал. 6, чл. 129 ДОПК – „В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1- 4“ не променя горните изводи, понеже допълващата (поясняваща) норма не игнорира изискването, недължимо събраните суми да са въз основа на акт на орган по приходите, каквито митническите органи не са.

Изложените мотиви дават основание на Съда да заключи, че жалбата е неоснователна, а Решение № 20/05.08.2022 г. на директора на Териториална дирекция „Митница В.“ е правилно, законосъобразно и обосновано.

Отхвърлянето на жалбата обуславя основателност на заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от „М. Г. БИО“ ЕАД, против издаденото от директора на Териториална дирекция „Митница В.“, при Агенция „Митници“ РЕШЕНИЕ № 20/05.08.2022 г.

ОСЪЖДА „М. Г. БИО“ ЕАД – ЕИК:[ЕИК] да заплати на АГЕНЦИЯ МИТНИЦИ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: